

„Lapozz föl engem és leszek”

FOTO: BEKULDOTT KÉP

költőről lesz szó, hanem a „költők is vidámak néha” mottót használva, a remek humorú, tréfás lelkületű alkotót helyezem fókuszba. adzs

Ahol csak lehet, amikor csak tudok, beszélek, írok Baka Istvánról. Így lesz ez ma is, mert nem beszélnek, írnak róla annyit, amennyit megérdemel ez a költőóriás.

Ma azonban nem a komoly, nagy problémákkal küszködő, a világ súlyát vállain hordozó

Játszik, mer játszani, de mint mindent, ami költészet, Baka István csak és kizárólag tökéletesen teszi, tudja megtenni.

Ad Helgam

Ó, titkárnők gyöngye, te, azt üzenik teneked, hogy
Járhatsz bár a kies Duna partján
fent, Budapesten,
Ám bámulhatod ottan a reklá-
mok zuhatagját,
Szívhat szürke leget, mit
szmogznak tisztel az angol,
Ámde Radex nem kell, ne ke-
resd, töltsd mással idődet,
Mert van az itt Szegeden, hol a
bús Tisza jégbe fagyott már,
S nincs Tiszatáj, csak a Kincske-
reső, a kisöccs nyöszörög még,
Nincs se erény, se remény, de
Radex, az van, ne busulj hát,
És ne keresd, megvették, holnap
a Pannika hozza.

Horatius

Azt azonban a „vidám, tréfás” versekből is látjuk, a tökéletességre való igénye, ezekben az alkotásokban is ott van, függetlenül a játékoságtól.

Episztóla

Itt jártam én, költő
Kit száz emberöltő
Egynél többször nem terem,
S ha nem szembeötlő,
Közlöm én, hogy ott ő,
Asztalkádon levelem,
És most öt meg kettő
Napot véve ettől
Nem leled csak hült helyem.
De mához egy hétre
Megyek a Nyírségbe,
S kéne sok Kincskereső,
Tegyed hát ezért le
Asztalomra végre,
És ha eljő az idő,
Belovagol érte
Az, aki ezt kérte,
Ha csak meg nem gebed ő.

Stephanus Szegediensis
poeta /aureatus Hungariae
maxlmus
Kr. u. 1981-ik esztendő 13.ik
februáriusában

Ma a játékos, vidám oldalát mutattam, de ne feledjük, korszakos költőóriás mivoltát, akit olvasni muszáj, könyveinek ott kell sorakozniuk polcainkon! Ha többet szeretnének megtudni róla, jobban meg szeretnék ismerni, keressék Szekszárdon a Baka István Alapítványt, telefonszámuk: 70/411-2203.

Lapozzátok föl, és lesz! Olvasátok, szeressétek Baka Istvánt, a KÖLTŐT.

Egy kis (éjjeli) zenetörténet

Bachhoz így szólt Telemann:
„A kisgatyám tele van.”

Bach ezt mondta néki: „Kend el!
Csak vigyázz, ne lássa Händel!”

Bécs utcáit járva Mozart,
meglátott egy árva lószart,
s szólt: „Ki orrát beleveri,
nem lesz más, mint Salieri.”

Sárgaházba jutva Schumann,
nyakig elmerült a búban:

„Látom már, a sors rám pikkel, –
mért is kezdtem Clara Wieckkel?”

Lányától ebédre Liszt
nem kapott csak tejbegrízt;
s kérte őt: „Cosima, vágd el!
A felét hadd falja Wagner.”
Nőjét hívta Mahler: „Alma,
nékem már az élet alma.
Légy okoska, árad verd fel!
Selveszmajd Kokoschka, Werfel!”

Feldöntve a kottatartót,
Operából ront ki Bartók:
„Nem kell ez a rusnya hodály;
Írjon zenét ide...Lehár!”

Ha nem tetszik Penderecki,
az ajtómon penderedsz ki!